

Víkendová návštěva

(Eliška Brejchová)

Jednou v létě zrána,
vzbudila mě rána.
Mamka dole pobíhá,
že prý vůbec nestíhá.

Hlavou v dlaních složenou,
chlácholil jsem matku svou.
Že spolu vše stihneme,
chutný oběd schystáme.

Na cestě je teta Madla,
večer jdeme do divadla.
Na oběd teď chvátá k nám,
mamka vzlyká „Nestíhám!”

Náhle mi pak přišel nápad,
jak to můžem hravě zvládat.
Já udělám čočkovou,
mamka zase svíčkovou.

Sotva jsme pak vypli sporák,
slyším bouchat dveře zdola.
To už bouchá tetička,
dá mi pusku na líčka.

Hned ke stolu usedá,
na zážitky vzpomíná.
Vypráví nám vesele,
hned zážitek z neděle.

„Jedu takhle autobusem,
v tom nastoupí paní se psem.
Zlobivý ten pes byl,
botu mou si označil.”

Paní se hned omlouvala.
„Vždyť jsem ho teď vyvenčila.”
„Vůbec se tím netrapte,
jsou to pudy zvířete.”

„Trochu štěstí jsem však měla,
už jsem k domu blízko měla.
Rychle skončil výlet můj,
botu mokrou mám jak hnůj.”

Když jsme chutný oběd snědli,
k šálku čaje jsme usedli.
Odpolední siesta,
jaká byla dieta.

A po cestě do divadla,
zahlédla psa teta Madla.
Po náměstí pobíhal,
další boty značkoval.

Divadlo stihli jsme tak tak,
tetin vlak však naopak.
Madla na noc zůstala,
v mém pokoji přespala.

Mě teď z gauče záda bolí,
mastičky bolístka zhojí.
Teď už budu čas si hlídat,
že vlak musí vždycky stíhat.

Druhý den hned po škole,
těším se z mé postele.
Polštářek svůj si držím,
Za pár chviliek sladce vrním.

Zdát bude se mi o divadle,
o všem co zítra stihnout máme.
Budíku se bojím náhle,
protáhnu se a spím dále.

Ráno bylo za krátko,
z lože mé nechtělo se mi.
Pyžamo a peřinko,
myslím na vás, chybíte mi.

Problémů se valí spousta,
snídaně mám plná ústa.
Mamka někam pospíchá,
ve spěchu se obléká.

Letím rychle do školy,
sakra, nemám úkoly.
„Co já řeknu tátovi?
Snad vymyslím výmluvy.”

Autobus mi ujždí,
další trable se blíží.
A tak pěšky pospíchám,
že to sotva udýchám.

Do školy to nestíhám,
Zimou venku umírám.
Jdu z neštěstí do neštěstí,
Popřejte mi hodně štěstí!

